

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

เลยสมมุติแล้วไม่มีกรรมฐาน

พวกนี้มาภาวนาในครัว จิตตภาวนาเราสอนวิธีการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วให้ไปปฏิบัติ ในครัวคนเป็นร้อยกว่า ของเล่นเมื่อไร ในวัดนี้มีพระเพียง ๕๐ องค์ ช่างในนี้ ร้อยกว่า ดูเหมือน ๑๒๐-๑๓๐ เป็นประจำ แล้วการภาวนาเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้ มา ยั่วเย้าๆ ปากเปราะกัดกัน หาแต่เพ่งโทษคนอื่น คนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ อย่างนั้นหรือ หัวใจเจ้าของที่ติดดินอยู่เพื่อพินเพื่อไฟเผาตนและผู้อื่นนั้นได้ดูหรือเปล่า นักภาวนาต้องดูหัวใจตัวเหตุใหญ่ ไม่เช่นนั้นไม่รู้เรื่องราวผิดถูกชั่วดีของตัวเอง พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้ภาวนา

การภาวนาคือดูต้นเหตุ มันสร้างเรื่องสร้างราวขึ้นมา จิตแต่ละดวงๆ นี่สร้างเรื่องขึ้นมาทั้งนั้นแหละ พอมองมองแต่คนอื่นไม่มองตัวเอง อันนี้เคยว่าหลายหนแล้ว คนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ เจ้าของเป็นยังไงไม่ดู เจ้าของมันเหมือนหมาบ้า หากัดนั้นกัดนี้ เพ่งโทษคนนั้น เพ่งโทษคนนี้ คนนั้นไม่ดีอย่างนั้น คนนี้ไม่ดีอย่างนี้ เอาแต่เรื่องคนอื่นมาเป็นบทภาวนาพวกนี้ ไม่ได้เอาธรรมเป็นบทภาวนาพอจะให้ใจสงบ จากเรื่องบ้านนี้บ้างเลย

ดูซิพระอยู่ที่นี้ เราปกครองมาตั้งแต่สร้างวัดจนกระทั่งปานนี้ นานหรือไม่นาน พระมีจำนวนน้อยเมื่อไร มากเป็นประจำ ไม่เคยมีเรื่องนะ เพราะท่านดูหัวใจท่าน ท่านไม่ดูใคร ท่านไม่ได้พูดองค์นั้นเป็นอย่างนั้น องค์นี้เป็นอย่างนี้ ไม่มีวัดนี้ละ เจ็บเลย พวกเรานี้มีเท่าไรคนหนึ่งมันอยากมีสิบบากกุ่มัน หายกโทษคนนั้นยกโทษคนนี้ นินทาคนนั้นนินทาคนนี้ เจ้าของโทษเต็มตัวไม่จ่อดูให้ได้ดูเจ้าของนินทาเจ้าของบ้าง ได้ยินแต่นินทาคนอื่น นินทาเจ้าของให้คนอื่นฟังบ้างซิ วันนี้เราไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ ว่าให้ผู้อื่นฟัง อันนี้มีแต่คนนั้นไม่ดีอย่างนั้น คนนี้ไม่ดีอย่างนี้ ใช้ไม่ได้นะนักภาวนา ต้องดูหัวใจตัวเอง

เราพูดแล้วพูดแล้วว่า ใจเป็นมหาเหตุ บอกแล้ว มหาเหตุคือกิเลสเป็นเจ้าอำนาจ อยู่ในหัวใจ ธรรมไม่ค่อยได้แสดงนะ ทั้งๆ ที่มาอบรมศีลธรรมเพื่อจะได้แสดงความสำเร็จ ผ่าเผยขึ้นมาภายในจิตใจบ้าง ให้คนอื่นได้เป็นคติเตือนใจมันไม่ได้นะ จะได้แต่เท่านั้น เท่านั้น ยกโทษคนนั้นยกโทษคนนี้ มันเห็นหมาบ้าตัวหนึ่งจ้องดูมันทั้งหมด เจ้าของเป็นบ้าไม่ดูเจ้าของ มันบ้าทั้งวัดวัดป่าบ้านตาด ยกตั้งแต่หลวงตาบัวลงไปก็ได้ ถ้าไม่ติตรงไหนหลวงตาบัวก็บ้าตรงนั้นเหมือนกัน

มาภาวนาให้ได้เรื่องได้ราวบ้างซิ เป็นยังไงภาวนา ท่านให้พิจารณาอย่างไร
พิจารณาบ้างซิ นี่สอนมาสักเท่าไรตั้งแต่สร้างวัด มัน ๕๐ ปีแล้วมัง ๒๕๔๙ มาจำพรรษา
ที่นี่ เดือนนี้ ๒๕๔๙ เป็น ๕๐ ปีแล้วมัง นี่ละสอนโลกมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด ที่สอนอย่าง
เปิดเผยมาเรื่อย แต่ก่อนอยู่ในป่าในเขาไม่ค่อยได้สอนใคร มีแต่พระล้วนๆ ไม่มีญาติ
โยมนะ บิณฑบาตมาเท่าไรฉันเสร็จแล้วล้างบาตรปูปบปั๊บๆ หายเงียบๆ เวลาออกมาที่
เปิดเผยแล้วก็อย่างว่าละ เห็นไหมยั่วเย้าๆ จะเอาอรรถเอาธรรมมาอวดกันไม่มีนะ มีแต่
เรื่องซั้หุมูซั้หามาแห่งมาอวดกัน ไม่อวดยังงิ มันแสดงออกมาก็เท่ากับอวดละซิ

ภาวนาถ้าดูหัวใจเจ้าของจะรู้ ดูทุกอย่างในสกลกาย เทียวกรรมฐาน ดูตั้งแต่ผม
ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก ฟาดเข้าไปตบไตไส้พุง มีแต่สั้วมทั้งนั้น ดูให้ชัดเจน
จิตมันยึดมั่นถือมั่น นี่ละภูเรา ภูเขาภูเราอันนี้ละ ภูเขาทั้งลูกไม่ได้สร้างความเดือดร้อน
ให้แก่ใคร แต่หัวใจของคนแต่ละคนๆ นี่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนและผู้อื่น
มากมาย นี่ละภูเขาภูเรา เพราะความยึดถือ ถือว่าเราเป็นของเราแล้วใหญ่ยิ่งกว่าภูเขา
เลยนะ เราคนหนึ่งนี่ใหญ่กว่าภูเขา แล้วทับคนนั้นทับคนนี้ แบ่งใส่คนนั้นแบ่งใส่คนนี้ไป
ความรู้เท่าทางอังกี้ไม่มี แต่มันชอบแบ่ง ก็เลสชอบอย่างนั้นละ ถ้าเป็นธรรมไม่ชอบ ดู
มันตลอด มันขึ้นแ่งไหนตีแ่งนั้นๆ

นี่ก็สอนมาหมดเปลือกแล้ว ถ้าว่าการตั้งสติก็สอนเป็นคติแล้ว ฟาดจนอกจะแตก
มันเป็นยังงิจิตนี้ มันเจริญแล้วเสื่อมๆ เพราะอะไร นั่นต้นเหตุมัน ปีหนึ่งกับห้าเดือน
เราไม่ลืม เราตกรนรกทั้งเป็นมาปีหนึ่งกับห้าเดือน จิตเสื่อมทุกข์มากที่สุด ถ้าไม่มีอะไร
ติดเนื้อติดตัวหาเข้ากินเย็นเหมือนตาสีตาสาก็ค่อยยังชั่วนะ ไอ้มีเงินมาเป็นล้านๆ แล้ว
มาจมลงด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งนี่คนใดจะทุกข์มาก ก็นี่ละคนที่ว่าเป็นเศรษฐีนี้แต่ลุ่มจม
ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งเสีย แม้จะมีเงินในบ้านเป็นแสนๆ ก็ไม่มีความหมาย จิตใจมันไป
ยึดอยู่ที่ลุ่มจมไปแล้วนั้น ที่นี้มันก็ทุกข์

อันนี้ก็เหมือนกัน จิตใจที่มีความสงบร่มเย็นแน่นหนามันคง เพียงขั้นสมาธิมัน
พอแล้วนะ อยู่ที่ไหนสะดวกสบายหมด แต่มาเสื่อมเพราะเราไม่รักษา สิ่งไม่เคยมีไม่เคย
เป็นเป็นขึ้นมาแล้วไม่รู้จักรักษา พอมันเสื่อมขึ้นมาตีตึงเลย จะเอาคืนไม่คืน ฟาด
เสียปีห้าเดือนเราไม่ลืม ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนเมษาปีหน้า ปีห้าเดือน นั้นเห็น
ไหม นี่ทุกข์มากที่สุดเลย พอจับได้แล้วเอาละที่นี้ ถ้าหากว่าจิตเราได้เสื่อมคราวนี้เรา
ต้องตาย ทนอยู่ไม่ได้ทนทุกข์ทรมาน อย่างที่เคยทนมาแล้วปีกับห้าเดือนนี้ ทุกข์แสน
ทุกข์แล้ว คราวนี้จับติดแล้ว เอา จะเป็นยังงิก็ให้เป็น เอากันหนักขนาดนั้นละ

นี่มาพูดเป็นคติแก่พี่น้องทั้งหลาย พูดอวดเพื่อหาอะไร ก็ลูกศิษย์ลูกหาเต็มบ้าน
เต็มเมือง มาศึกษาอบรมเพื่อได้ธรรมไปเป็นคติเครื่องเตือนใจ นี่สอนธรรมมาเพื่อเป็น

คติแก่ทุกคนๆ นั้นฟังซิ พิสูจน์พิจารณาทุกอย่าง ทำไมมันเสื่อมได้ๆ พยายาม หนุนขึ้นจะเป็นจะตายประมาณสัก ๑๕ วันแล้วขึ้น พอไปถึงนั้นอยู่ได้เพียงสองคืนติดฝั่ง เหมือนกลิ้งครกลงจากภูเขาตุ้มเลยไม่มีอะไรค้าง ขาดสะบั้นไปหมด ครกกลิ้งลงมานั้น ความเสื่อมมันเหมือนครกกลิ้งทับหัวใจเรา ลงไปถึงที่เต็มที่มันแล้วเหลือแต่อีตาบัว ไม่มีอะไรติดตัวเลย แล้วกัน เอาอีกตั้งขึ้นอีก ขึ้นไปถึงนั้นแล้วลงอีก นี่ปีห้าเดือน

จึงได้พิจารณา มันจะเป็นเพราะเหตุใดๆ เพราะเรากำหนดเฉพาะสติกับจิต เท่านั้น เราไม่ได้มีคำบริกรรมบังคับ มันมีผลออกไปได้ มันเสื่อมไปตรงนั้นแหละ เราจึง มาตั้งใหม่ เอาอันนี้เป็นข้อสังเกต สงสัยตรงนี้ อาจจะทำคำบริกรรม มีแต่จ่อจิตด้วย สติเฉยๆ มันอาจผลออกไปได้ประการใดประการหนึ่ง คราวนี้จะเอาอย่างนี้ คราวนี้จะเอา ละเอียด เอาคำบริกรรม จิตให้ติดอยู่กับคำบริกรรม สติติดกับจุดนั้น เอาที่นี้มันจะผลออกไปไหนไม่ให้ผล จะเสื่อมเจริญ เอาเสื่อมไปเจริญไป เราเคยเสื่อมเคยเจริญมาแล้ว สร้างทุกขให้เรามากมายกายกอง คราวนี้ เอา เสื่อมเสื่อมไป เจริญไหนเจริญไป แต่จิต กับคำบริกรรมกับสตินี้จะเสื่อมไปไม่ได้ เอาตรงนี้ ใส่ปี่วะเลย เหมือนกับว่าระฆังตั้งเป็ง นกมวยต่อยกัน

นิสัยนี้มันจริงอย่างนั้นนะ เมื่อมันลงตัวแล้ว คราวนี้มีแต่เรื่องคำบริกรรมกับสติ จับติดไม่ให้ผล เอา มันจะเสื่อมเจริญไปไหนปล่อยเลย อันนี้ไม่ปล่อย ชัดเข้าไป อู๊ยะ ไม่ลืมนะ คือทำอะไรทำด้วยความจริงใจจริงๆ จะลืมได้ยังไง เหมือนกับว่าระฆังตั้งเป็ง นี้ตัดสินใจแล้วนะ จะเอาแบบนี้ เอาละเท่านั้นเหมือนระฆังตั้งเป็ง ปล่อยไม่ได้นะ ชัดกัน ตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับ ไม่ให้ผลไปแม้ขณะเดียว ทุกข์ใหม่ตรงนี้นะ ฟังซิ ไม่ยอมให้ ปล่อยเลย

อะไรจะทุกข์ยิ่งกว่าตั้งสติไม่ให้ผล นี่ได้ตั้งมาแล้ว สังขารคือความคิดปรุงนั้น เป็นเรื่องของกิเลสเรื่องสมุทัยมันดันออกมา มันอยากคิดอยากปรุงนี้ดันออกมาจนอก จะแตกนะ ทางนี้บังคับ เอาคำบริกรรมปิดช่องมันไว้ช่องมันเคยเกิดจากสังขาร เอา สังขารนี้มาใช้เป็นสังขารธรรม บำเพ็ญอย่างธรรม จับติดเลยไม่ยอมให้ผล เอา มันอยากคิดอะไรไม่ให้ไปไม่ให้ออก วันแรก โธ เหมือนอกจะแตก ชัดกันไม่ถอย วันสอง มากก็แบบเดียวกัน คือไม่ยอมให้ผล นี่ทุกข์มากที่สุด ท่านทั้งหลายจำเอานะ

เรื่องตั้งสติไม่ยอมให้ผล เป็นเครื่องบังคับ ควบคุมกันอย่างหนักทีเดียว ทุกข์ มากที่สุดเลย คือไม่ยอมให้ผลเลย เป็นยังงใจจิตดวงนี้ทำไมเจริญแล้วเสื่อมๆ คราวนี้ จะเสื่อมจะเจริญไปไหน เอา ไปเลยเราไม่เสียดาย แต่คำบริกรรมกับสติติดกับจิตนี้ จะ เสื่อมไปไม่ได้ เอากันตรงนี้ ชัดกัน สองวันสามวันค่อยเบาลง วันแรกเหมือนอกจะแตก

สังขารมันตัน ความคิดปรุงอยากคิดนั้นอยากคิดนี้ นี่กิเลสนะ กิเลสสมุทัยออกจาก
อวิชาผลักตันออกมา ทีนี้เอาธรรมบังคับไว้ พุทโธ ๆ

เราชอบพุทโธ เอาพุทโธปิดช่องไว้เลย สติติดแนบไว้นั้นไม่ยอมให้เปลว สองวัน
สามวันค่อยเบาลง ๆ ทีนี้พอมันเบาลงก็ทราบแล้วว่าได้ผล ได้ผลก็ยิ่งหนักเรื่องสติเปลว
ไปไม่ได้นะ เอาขนาดนั้น ทีนี้มันก็ค่อยเจริญขึ้น ๆ ไปถึงขั้นมันเคยเสื่อม เอ้าเสื่อมไปไม่
เสียหาย แต่อันนี้จะเสื่อมไปไม่ได้ สติกับคำบริกรรมพุทโธ ๆ นี่เสื่อมไปไม่ได้ เอา ๆ
อะไรจะเสื่อม ๆ เจริญ ๆ ไป ทอดอาลัยตายอยากหมดแล้วเพราะได้รับความทุกข์จาก
ความเสื่อมความเจริญมามากต่อมากแล้วปีห้าเดือน ชัดไป ๆ ถึงขั้นที่มันควรจะเสื่อม
เอ้าเสื่อม คือไม่เสียหาย ถ้าเสียหายมันจะตั้งข้าศึกขึ้นมาเผาเราเป็นกองทุกข์ขึ้นมาอีก
เอ้า ปล่อย เอ้าเสื่อมไปเลย แต่พุทโธกับสตินี้ไม่ยอมให้เสื่อม พัดกันตรงนี้

พอถึงขั้นที่มันจะเสื่อม เอ้าเสื่อมเลย ทางนี้จับติดอยู่กับพุทโธ พอถึงขั้นไม่
เสื่อมนะ เสื่อมหรือไม่เสื่อมไม่สนใจ แต่อันนี้เปลวไปไม่ได้ เอาจุดนี้ พอถึงขั้นแล้วเอ้า
เสื่อมเสื่อมไป ไม่อาลัยตายอยากกับมันแหละ ทีนี้ค่อยขยับขึ้นเรื่อย ๆ ถึงขั้นมันคง จึง
ทราบได้ชัดว่า อ้อ จิตเราเสื่อมเพราะขาดคำบริกรรมกับสติบังคับอย่างแน่นหนาผาคัง
เอาอย่างนี้แล้วมันไม่เสื่อม ต่อไปเรื่อย ๆ

นี่ละที่เข็ดที่สุด คือเรามันเข็ดมาได้กับห้าเดือนแล้ว คราวนี้จิตเราจะเสื่อมไป
ไม่ได้ ถ้าจิตเสื่อมนี้เราต้องตาย ถ้าเราไม่ยอมตายก็อย่าให้จิตเสื่อม ไม่ให้จิตเสื่อมก็
ต้องบังคับคำบริกรรมให้แน่นหนามั่นคง มันก็เหนียวแน่นเลย ไม่ยอมให้เสื่อม ทีนี้ขึ้น
ละ พอได้ที่แล้วก็นั่งตลอดรุ่ง นี่มันต่อกันไปนะนั่งตลอดรุ่ง ท่านทั้งหลายเคยเห็นไหม
ใครนั่งตลอดรุ่ง นี่มาอวดท่านทั้งหลายเหอ เรานั่งภาวนาตลอดรุ่งจนกันเราแตกเลอะ
หมด เอามาพุดให้ฟัง

การพัดกับกิเลสเป็นของง่ายเมื่อไร จากนั้นมาก็ก้าวขึ้นสู่นั่งภาวนาตลอดรุ่ง จิต
ลงผิง ๆ เลย ตั้งแต่คืนแรกเลย เอาละทีนี้ไม่เสื่อมละ ไม่เสื่อมก็ตามความเข็ดหลาบเข็ด
ตลอดเลย ชัดกันอยู่ถึง ๙ คืน ๑๐ คืน แต่เว้นสองคืนบ้าง สามคืนบ้าง นั่งตลอดรุ่ง เว้น
สองคืนบ้าง สามคืนบ้าง นั่งตลอดรุ่งเรื่อย ๆ จนกระทั่งพ่อแม่ครูจารย์มากระตุกเอา
เพราะไปเล่าความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของตัวเองให้ท่านฟัง มันไม่เคยเป็นไม่เคยรู้
มารู้มาเป็นตอนนั่งตลอดรุ่ง เวลามันจะเป็นจะตายจริง ๆ สติปัญญามันจะอยู่ได้ยังไง
ไม่ใช่ทนเอาเฉย ๆ นะทนทุกข์ สติปัญญาหมุนตัว ทุกข์มากเท่าไรยิ่งหมุนหนัก มันก็รู้กัน
ตรงนี้ สักเดียวจิตก็ลงผิงเลย พอลงก็ถึงแดนอัศจรรย์ ได้เป็นพยานแล้ว

จากนั้นก็เล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟัง ท่านก็ยุแหละ เอ้า เอาเลยได้หลักแล้ว
อัฐภาพนี้มันไม่ตายถึงห้าหนแหละ มันตายหนเดียวเท่านั้น ทีนี้ได้หลักแล้ว เอาเลยนะ

ทางนี้ก็เหมือนหมาตัวหนึ่ง พอท่านยู่นี้ ออกจากท่านไปแล้วเห็นใบไม้สดใบไม้แห้งร่วงหล่นลงมาไม่ได้ ถือว่าเป็นข้าศึกทั้งหมด ทั้งจะกัดจะเห่า มันเหมือนบ้านะเราพิจารณาเรื่องของเรา ท่านชมเชยท่านยอมรับแล้ว เอาถูกต้องแล้ว ได้หลักแล้ว เอาเลย อุตภาพนี้มันไม่ตายถึงห้าหน นี่เป็นกำลังใจอย่างมากนะ พอออกจากท่านไปแล้ว ใบไม้แห้งใบไม้สดร่วงลงมานี้เหมือนข้าศึกมาต่อสู้กับเรา ทั้งเห่าทั้งกัดก็ว่างั้น เอาอีก ๆ จนกันแตก

คืนแรกไม่แตก มันออกร้อนเป็นไฟไปเลย พอคืนที่สองที่สามเข้าไปนี้ จากออกร้อนมันก็พอง จากพองแล้วก็แตก จากแตกก็เลอะ นั้นเห็นไหมล่ะ เป็นยังไงการภาวนา ท่านทั้งหลายฟังซิ เอามาอวดหรือที่พูดนี้ ถ้าอวดก็อวดพ่อแม่ครูจารย์มาแล้ว นี่ถอดออกมาจากความจริงของตัวเองที่ไม่เคยเป็น มันเป็นขึ้นมา กราบเรียนท่านอย่างอาภวชาญชาญชัยทีเดียว ท่านเห็นสมควรแล้วท่านก็กระตุกละ เอ้อ สารตีฝีกม้า ถ้าม้าตัวใดมันผาดโผนโจนทะยาน มันพยศมาก สารตีเขาจะต้องฝีกม้าของเขาอย่างรุนแรง เอาอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝีกไม่ถอย เอาจนกว่ามันมันค่อยลดพยศลง ๆ การฝีกเขาก็ลดลงตาม ๆ กัน จนกระทั่งมันนี้ใช้การใช้งานได้ ไม่มีพยศแล้ว การฝีกเช่นนั้นเขาก็งดไป

แต่ท่านไม่ยอมมาไ้หมาตัวนี้มันฝีกยังไง อยากให้ท่านว่า เราไม่ลืมนะ ท่านไม่รู้ว่าท่านนั้น แต่มันเข้าใจแล้ว เหล่านี้มันผ่านทางปริยัติมาหมด มีอยู่ในปริยัติหมดแล้วนี่ ตั้งแต่บัดนั้นมาเราก็ไม่ได้นั่งตลอดรุ่ง ท่านกระตุกแล้วก็ไม่นั่ง ไม่เช่นนั้นมันจะเอาอีกนะ มันของง่ายเมื่อไร กันแตกก็ เอา แตกถ้ากิเลสไม่แตกยังไม่ถอยนุ่นนะฟังซิ พอตีท่านกระตุกเสียก็ยอมรับ ตั้งแต่นั้นจิตนี้ตั้งได้แน่นปึ๊ง ๆ เลย ตั้งแต่เริ่มระฆังตั้งเป้ง ตั้งสตินั้นละขึ้นไปจนกระทั่งถึงขั้นนั่งตลอดรุ่ง เรื่องจิตที่เสื่อมนี้ถ้าเสื่อมเราต้องตาย

เพราะมันมีหลักเกณฑ์มา ทางปริยัติมีนะ พระโคธิกะท่านไปบำเพ็ญสมณธรรมภาวนา ในหนังสือท่านบอกว่าฉานเสื่อม เสื่อมถึงห้าครั้ง พอครั้งที่หกท่านก็เอาเลย ท่านอยู่ไม่ได้ท่านทนไม่ได้ ทนทุกข์ทรมานไม่ได้ จิตเสื่อม ๆ นี่ฉานเสื่อม ฉานก็แปลว่าความเพ่ง เพ่งก็เพ่งอยู่ที่จิตจะเพ่งไปไหน ว่าสมาธิเสื่อมก็ได้ ว่าฉานเสื่อมก็ไม่ผิด เพราะเพ่งอยู่ที่จิตอันเดียวกัน ทีนี้พอครั้งสุดท้ายท่านก็เลยตายจริง ๆ นะพระโคธิกะคือท่านทนไม่ได้ เสื่อมห้าครั้งหกครั้งท่านทนไม่ได้ คำว่าทนไม่ได้เหมือนอย่างเราทนนี้มันเข้ากันได้ทันทีเลย เป็นทุกข์ขนาดนั้น ท่านเลยเอามืดมาเนียนคอตาย

พอเนียนคอตหลุดทะลักออกจากคอกนี้เลยพิจารณาเลือดตัวเอง เลยเป็นธรรมขั้นที่นั่น บรรลุธรรมขั้นขั้นเดี่ยวนั้นเลยก่อนสิ้นชีวิต ท่านเป็นพระอรหันต์ในเวลานั้นนะ พระโคธิกะ จนกระทั่งกระเทือนถึงพวกพญามารทั้งหลาย พญามารมาคู้ยี่หาจิต

วิญญานของพระโคตมิกะ จนกระทั่งเมฆหมอกนี้ดำมืดหมดบนท้องฟ้า เพราะฤทธิ์ของพญามารมาค้ำยี่เขี่ยขุดค้นหาจิตวิญญานของพระโคตมิกะ พระองค์นี้ตายแล้วไปไหน ๆ เพราะพญามารเป็นใหญ่กว่าสัตว์โลกทั้งหลาย ที่อยู่ใต้อำนาจของพญามารพาให้เกิดให้ตายมาตลอด แล้วจิตดวงนี้เล็ดลอดไปไหนจากอำนาจของพญามาร จึงมาค้ำยี่เขี่ยขุดค้นหา พระพุทธเจ้าก็ทวาดเลยทันที พญามาร เธอจะมาค้นหาอะไร จิตวิญญานของโคตมิกะลูกเรตถาคตน่ะ ถ้าภาษาของหลวงตาบัวเธอค้นจนวันตาย ยกโคตรเธอมาค้นก็ไม่เจอละจะว่างั้น ก็พระโคตมิกะเป็นพระอรหันต์บรรลุนิพพานไปแล้วนี่เธอจะค้นหาที่ไหน ความหมายว่างั้น นั่นละพญามารมาค้นหา

ท่านเข็ดถึงขนาดท่านตาย ไอ้เรามันก็เข็ดแบบเดียวกันนี้ คือมันจะทนไม่ได้มันจะตายแบบไหนก็ไม่รู้นะ แต่มันเชื่อในหัวใจดวงนี้นะมันเด็ด ถ้าได้ไปทางไหนแล้วมันจะขาดสะบั้นไปแบบเดียวกัน เอ้า ถึงตายก็ขาดเลยไปเลย เพราะฉะนั้นจึงบอกว่า ถ้าเรายังไม่ตายจิตเรานี้จะเสื่อมไปไม่ได้ ตั้งแต่นั้นมัตคโคเลย จิตเหมือนกับผู้ต้องหาอย่างอุกฉกรรจ์ทีเดียว มัดไว้เลยไม่ยอมให้เปลว เอาจนกระทั่งผ่านไปได้ นี่เป็นคติเครื่องเตือนใจ การภาวนาเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่ทำเหยา ๆ แหยะ ๆ ถึงคราวหนักหนัก ถึงคราวเบา มันเบาของมันเองละ เพราะมันอยากเบาอยู่แล้ว ถึงคราวหนักหนัก เอามันเต็มที่ซี

นี้ได้ทำมาแล้วมาสอนจึงไม่สงสัยในการสอน ได้อุบายวิธีการจากวิธีใด ได้นำวิธีการนั้นมาสอน ใครจะได้มากน้อยเพียงไรอันนี้เป็นคติแล้ว จะได้มากน้อยเพียงไรก็เป็นเรื่องของตัวเองที่จะไปพยายามปฏิบัติ นี่เราก็พยายามสอนทุกอย่างแล้ว บังคับจิตใจสติบังคับ สติที่ดีหรือไม่ดีนี้ขึ้นอยู่กับผู้ปฏิบัติอีกเหมือนกัน มีความเฉลียวฉลาดรอบคอบในตัวเองวิธีการของตัวเอง ถ้าสักแต่ว่าตั้ง ๆ เฉย ๆ นี้ไม่ได้เรื่องนะ ต้องหาเหตุหาผล สำหรับเรานี้ด้วยการอดอาหาร เราจึงบิกันจนกระทั่งถึงพรรษา ๑๖ แล้ว ๙ ปีแล้วจึงฉันทันธรรมดา ไม่อดอีก ตั้งแต่นั้นต่อไปไม่อด ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ เอาตลอดจนต้องเสียเพราะมันได้สติ

พออดอาหารนี้สติค่อยดีขึ้น ๆ อดไปหลายวันเท่าไรสติติดแนบกับตัวเองตลอดตื่นขึ้นมาพบจนกระทั่งค่ำไม่ปรากฏว่าเปลวเลย นี่ได้ผลจากการอดอาหาร ที่นี้คนเรามันก็จะตายเมื่อไม่ได้กินก็ต้องกินบ้าง ถ้ากินอันนั้นก็ลดลง มันก็มีอดบ้างอิมบ้างขัดกันอยู่อย่างนี้เรื่อยไปละ จนกระทั่งต้องเสีย เสียก็เสียท้อง เราได้อรธได้ธรรมภายในใจเป็นคติเครื่องเตือนใจเพราะการอดการผ่อนอาหาร สติดีขึ้นเพราะเหตุนี้สำหรับเราเององค์อื่นก็จะดีไปคนละทาง เช่น เนสัชชีย่างนี้ บางรายก็ไม่นอน ไม่นอนไปหลายคืนเท่าไรจิตยิ่งดี ๆ ท่านก็ต้องหนักทางนั้น เรานี้อดอาหารผ่อนอาหารนี้มันได้ดีทางนี้ เราก็เลยทุกซ์ขนาดไหนก็ต้องบั้นเอาทางนี้เรื่อยมา

จึงได้นำมาสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย ให้พิจารณานิสังข์ตัวเองนะ ท่านสอนไว้อะไร ท่านสอนไว้เป็นกลางๆ ถ้าไม่ถูกกับจริตของเราเราก็ปล่อยเสีย เอาข้อใดที่ถูกต้องกับจริตนิสัยของเรามันก็เป็นผลเป็นประโยชน์ สำหรับเรานี้อดนอนเราก็บอกแล้วไม่ถูกกับเรา อดนอนฟาดเอาเสียจน ไม่นอนๆ เอาหลายคืนเท่าไรจิตที่เข้ามา ร่างกายของเราหนักที่ไปหมด สะหมงสมองที่ไปหมด อดไปเท่าไรแทนที่จะมีความ แยกกายเฉลียวฉลาด ไม่ฉลาด โอ อย่างนี้ไม่ถูก นั่น ทดลองดูอดดูจนได้หลักได้เกณฑ์ จากมันว่าไม่ถูกก็ให้รู้ จากนั้นก็ปล่อยเลย

ที่นี้มาทางอดอาหาร พออดอาหารนี้ได้ดีๆ ปรากฏจับติด เพราะฉะนั้นจึงจับติดไปเรื่อยๆ ซิ ยากขนาดไหนลำบากขนาดไหนก็ทนเอาเพราะได้ผลทางนี้ นี้วิธีการฝึก ทรมาณเจ้าของ เพียงแต่สักว่าทำแล้วทำๆ ทำลงไปไม่มีกฏมีเกณฑ์ไม่ได้เรื่องนะ ต้องมีการพิจารณาพิจารณาทุกเกณฑ์กับเจ้าของแล้วก็ได้หลักได้เกณฑ์ นี้ได้พิจารณาเต็มกำลังทุกอย่าง ที่ได้มาสอนโลกอยู่เวลานี้ก็ได้มาด้วยวิธีการนี้ละ พิจารณาอะไรไม่ดีก็ออก ปิดออก เอาอันนี้เข้ามาทดลองทดสอบ จนกระทั่งได้แล้วจับติด เช่น อดอาหารผ่อนอาหารดี รู้ชัดแล้ว สติดีดีตลอด ปัญญาดี ที่นี้เวลาจิตได้ภูมิเข้าไปเท่าไรอดเท่าไรยิ่งละเอียดจิต ยิ่งก้าวเข้าสู่สติปัญญาอัตโนมัตินี้คล่องเลย

อดอาหารมันช่วยได้ทุกแบบ ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานมีสติดีอยู่ตั้งได้ๆ จนกระทั่งถึงสติปัญญาอัตโนมัติ อดอาหารช่วยเข้าไปแล้วยิ่งคล่องตัว มันไม่เสียสำหรับเราเองอดอาหารช่วยทั้งนั้นละ การอดอาหารสำหรับผู้ถูกกับนิสัยนะ ถ้าผู้ไม่ถูกกับนิสัยก็จะฝืนอดไปทำไม เนอะ ก็เราหาเหตุผลนี่นะ ให้พากันจำเอานะนักปฏิบัติ การภาวนาจะไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เราก็สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วสอนเรื่องจิตตภาวนา มันผ่านๆ ทุกอย่างจิตนึกภาวนาผ่าน

เช่น ร่างกายของเราพระพุทธเจ้าสอนว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ให้พิจารณา เกสา โลมา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก ตับ ไต ไส้ พุง พิจารณา จนมันคล่องตัว ที่แรกก็เป็นบทธสมณะ คือนำคำเหล่านั้นมาบริกรรม เช่น เกสาๆ อย่างนี้ มาบริกรรมให้จิตสงบ พอจิตสงบแล้ว เกสาๆ โลมา นี้กลายเป็นอารมณ์ของวิปัสสนา แยกธาตุแยกชั้น นั่นมันเป็นหลายชั้น ที่แรกเป็นอารมณ์สมณะคือเพื่อความสงบใจ เรา กำหนดเกสาๆ โลมา นขา ทันตา ตโจ บทใดก็ตามบริกรรมอยู่นั้น จิตก็สงบจากอันนั้น ที่นี้พอต่อไปจิตมีความละเอียดล่อ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เป็นอารมณ์ของวิปัสสนาคืออารมณ์ของปัญญาไปเลย

แยกธาตุแยกชั้นแยกจนกระทั่งหมดในเนื้อในกายของเรา มันเป็นอย่างนี้ดูให้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง มันจะรักจะชอบจะยึดจะถือจะแบกจะหามไปอะไรนักหนา

พระพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยให้อ่างด้วยความรู้เท่าทันมัน แยกมันออกมาดูเกสา โลมาเป็นต้น ดูอันนี้ พอจากนี้แล้วก็ฟาดร่างกายพังทลายๆ หมด เมื่อกิเลสตัณหาเกี่ยวกับร่างกายนี้มันผ่านไปได้ ร่างกายนี้ก็หมดปัญหา เอาพูดให้มันชัดๆ กิเลสตัณหาเกี่ยวกับร่างกายก็คือกามราคะ เอาพูดให้ชัด กามราคะนี้มันหนักอยู่ในเรื่องร่างกาย พิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธ้ออกนี้ ร่างกายมันสวยมันงามที่ไหนมันก็ปล่อยออกๆ จนกระทั่งมันผ่านไปถึงไปได้แล้ว ทีนี้เวลาพิจารณาร่างกายนี้ชานีชานาญ ราคะตัณหาขาดไปแล้ว ทีนี้อันนี้มันปล่อย นั่นเห็นไหมละ

ทั้งๆ ที่พิจารณาอยู่นั่นละ แต่เวลามันอึดตัวแล้วนี่ เรื่องร่างกายอึดตัวแล้วมันปล่อย เป็นนามธรรมไปแล้วทีนี้เข้าสู่ใจ รูปธรรมคือร่างกายเป็นสำคัญ สร้างกิเลสตัณหากี่สร้างทีนี้ รู้เท่านี้แล้วละกิเลสตัณหากี่ละที่ตรงนี้ ผ่านจากนี้ไปแล้วก็เป็นอารมณ์ของธรรมล้วนๆ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เกิดดับๆ พิจารณาเข้าไป จนกระทั่งเข้าถึงจิต เอาพูดให้มันชัดๆ แต่พูดย่อๆ เอานะ ถ้าพูดมากตามร่องรอยที่ได้พิจารณา มาไม่สิ้นสุดละ ต้องย่อเอามา เอาใจความย่อๆ ความเกิดความดับสัญญาอารมณ์ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เกิดจากจิตๆ ไม่ว่าจะดีชั่วเกิดแล้วดับๆ วิ่งเข้ามาหาจิตๆ

จนกระทั่งมันทดสอบของมันได้ความคล่องแคล่วองไวชัดเจนแล้ว มันก็ผิงเข้าหาจิต อะไรอยู่ในจิต อวิชชาอยู่ในจิต นั่น ทีนี้เข้าไปตรงนั้น อวิชชาขาดสะบั้นไปแล้วหมด ทีนี้คำว่าหมดหมดยังไงที่นี้ฟังอีกนะ พอมันหมดสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ไม่มีในพระอรหันต์ในจิตพระอรหันต์ ธรรมเนียมทั้งหลายไม่มีในจิตของพระอรหันต์ ผ่านหมดแล้วนี้เป็นสมมุติทั้งหมด จะเรียกว่าเป็นธรรมเนียมปลอมก็แล้วแต่เออะ ทีนี้ท่านไม่มีธรรมเนียมนะ ผ่านไปหมด เพราะเป็นทางเดินเข้าใจใหม่ ทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ ผ่านไปแล้วจะมากอดบันไดอยู่ยังไง มากอดทางอยู่ยังไง ผ่านไปแล้วก็เข้าบ้านเข้าเรือนชี่ นี่ผ่านเข้ามาที่เข้ามาในวัด จะไปกอดหนทางอยู่ได้ยังไง

นี่ละทางเดินของพระนิพพาน พิจารณาตั้งแต่อสุภะทางร่างกาย พอหมดปัญหานี้มันอึดตัวมันก็ปล่อยอันนี้ ปล่อยร่างกาย กามราคะหมดแล้วปล่อยร่างกาย เรียกว่าเป็นการฝึกซ้อมที่ยังไม่เต็มภูมิ สอบได้ห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ทีนี้ก็ฝึกซ้อมอันนี้ละ เอาร่างกายนี้ฝึกซ้อม จนกระทั่งร่างกายว่างไปหมดไม่มีอะไรที่จะเกิด ว่าอสุภะอสุภัง พิจารณานี้ไม่ทัน เกิดพับดับพร้อมๆ จะแยกธาตุแยกชั้นธ้อได้ยังไง นี่มันก็รู้กันชัดๆ จนกระทั่งแยบๆ ดับพร้อมๆ จากนั้นพริบเข้าหาจิต เหล่านี้ไม่มีแล้วเอาอะไรมาเป็นธรรมเนียม ปล่อยวางหมดแล้วด้วยธรรมเนียมมาจากที่ไหน ยึดก็ยึดธรรมเนียมติดธรรมเนียม ผ่านธรรมเนียมไปแล้วติดอะไร นั่นให้มันชัดๆ อย่างนั้นชี่ ผู้พิจารณาปฏิบัติ

นี้พูดมาตามเรื่องที่ได้เคยผ่านพิจารณามาอย่างนี้ กรรมฐานนี้ผ่านหมด พอเลยสมมุติไปแล้วไม่มีกรรมฐาน พระอรหันต์ท่านท่านไม่มีกรรมฐานนะ ก็กรรมฐานเหล่านี้เป็นทางผ่านเข้าใจไหมทางเหยียบไป พอพ้นไปแล้วก็จะมากอดหนทางอยู่ทำไม เอาละพากันเข้าใจแล้วนะ พอ จะให้พร

ฟังไหมละวันนี้ เคยได้ยินไหมที่ว่าเทศน์เรื่องปฏิบัติกรรมฐาน ๆ ไปจนกระทั่งถึงกรรมฐานไม่มี วันนี้พูดขนาดนั้น เคยได้ยินไหมอย่างนี้ ไม่มี มีในภาคปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ๆ ต้องเอาความเป็นอย่างนี้ออกมาพูดซิ พระพุทธเจ้าผ่านไปแล้วรู้แล้วสอนโลกได้ นี้ปฏิบัติทางสายเดียวกัน มันเป็นอย่างนั้น ที่เป็นยังงั้นก็เป็นอย่างนั้น ที่ว่าไม่มีกรรมฐาน ก็ท่านปล่อยหมดแล้วจะเอาอะไรมาเข้าใจไหม ทางก็ผ่านมาแล้วมาถึงบ้านแล้วยังจะไปกอดบันได กอดทางได้ยังงั้น แน่ะ นั่นละกรรมฐานนี้เพื่อเป็นทางเดินถึงพระนิพพาน พอถึงบึงเท่านั้นละนิพพานหมด เพราะฉะนั้นจึงว่าพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่มีกรรมฐาน บอกตรง ๆ เลย ใครจะว่าบ้าเอ๊ยว่าไป หลงตาบวเทศน์อยู่เดี๋ยวนี้ล่ะ เทศน์อย่างถนัด ชัดเจนในหัวใจ ไม่ได้มาลูบ ๆ คลำ ๆ สอนแบบลูบ ๆ คลำ ๆ นะ สอนอย่างจริงจัง เวลาผ่านไปยังงั้น ๆ ผิงเลย

อย่างที่เขาวานิพพานเป็นอัตตาบ้างเป็นอนัตตาบ้าง นั่นใส่ผางเข้าไปเห็นไหม นี่เอาความจริงออกผางเลย ก็ผ่านมาเป็นอย่างนั้น ๆ ไข่ลูบ ๆ คลำ ๆ แล้วมาเถียงกัน นี่ไม่ลูบ ผิงไปเลย แล้วใครจะเถียงก็เถียงซิ นิพพานคือนิพพานเป็นอื่นไปไม่ได้ นั่น ก็ถอดออกมาจากนี้ ก้าวเดินมาอย่างงั้น ๆ พูดออกจากความจริงมันจะผิดไปไหน เทศน์ว่าหยุดแล้วมันบ้าขึ้นอีกแล้วนั้น ไป จะให้พร (คือคำว่าว่างนะคะที่ไม่ค่อยเข้าใจกัน คำว่าว่างคือว่างจากกรรมฐาน ว่างของพระอรหันต์ไม่เหมือนว่างของปุถุชน) ว่างจากสมมุติโดยประการทั้งปวงนั้นถูก รวบหมด ขึ้นชื่อว่าสมมุตินี้ว่างหมด ไม่มีสมมุติใดเข้าไปเกี่ยวข้องเลย แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มีเข้าไปเกี่ยวข้องจิตพระอรหันต์ จึงว่าสมมุตินั้น กิเลสเป็นตัวสมมุติ กิเลสละเอียดย ๆ สมมุติก็เป็นละเอียดย ๆ พอกิเลสขาดปัสสมมุติหมดเข้าใจหรือละ นั่นละว่างตรงนั้นแหละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz